

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ท่านอาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม
ที่ ศูนย์เด็กเล็กวัดซอกกาเรีย
๖ - ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ท่านอาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม
ที่ ศูนย์เด็กเล็กวัดชองกาเรีย
๖ - ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๖ - ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ท่านอาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม รองประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะ ได้เดินทางไปยังอำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อไปเยี่ยมเยียนเด็กๆ และครอบครัว ที่ศูนย์เด็กเล็กวัดชองกาเรียที่ท่านเป็นผู้อุปการะมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๗ จนปัจจุบัน รวมถึงการนำเครื่องอุปโภค บริโภค ไปมอบแก่เด็กและประชาชน และมอบอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็น เช่น เครื่องสูบน้ำ เครื่องตัดหญ้า อุปกรณ์ในการรับสัญญาณดาวเทียม เครื่องเสียงเพื่อ

การฝึกอบรม ฯลฯ แก่เจ้าหน้าที่ป่าไม้ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร ที่ ปกป้องผืนป่าตะวันตกด้วย

ทั้งนี้ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้เมตตาพร้อมเดินทางไปกับคณะ พร้อมสมาชิกชมรมบ้านธัมมะด้วยเป็นประจำทุกปี สำหรับข้าพเจ้า นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านอาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม เมตตาให้ข้าพเจ้าร่วมเดินทางไปในครั้งนี้ด้วย

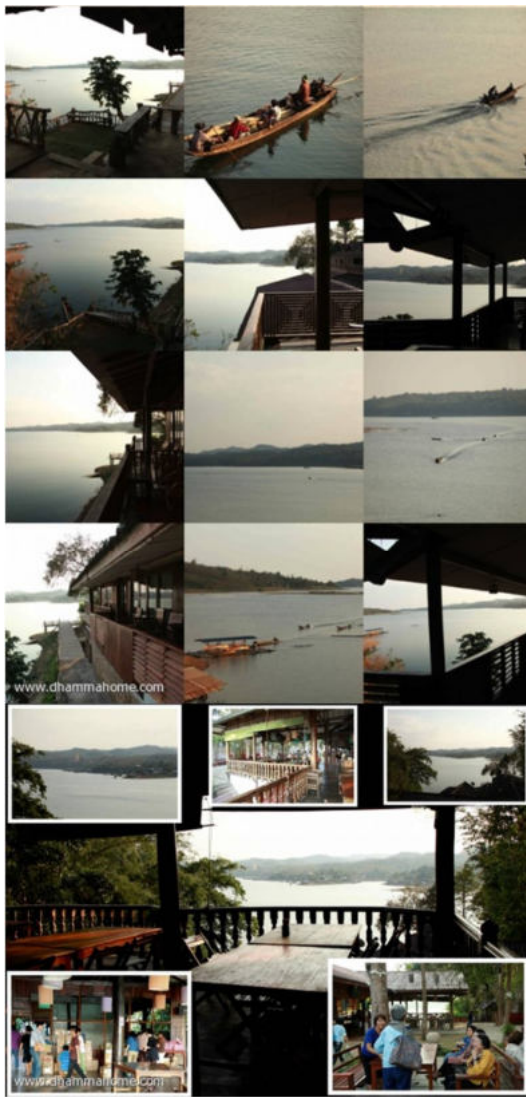
ทุกท่านออกเดินทางพร้อมกันที่มูลนิธิฯ ด้วยรถตู้แสนสบายที่ท่านอาจารย์ดวงเดือนจัดให้ ขบวนรถตู้ซึ่งถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิด มีจำนวนถึง ๖ คัน มีคันหนึ่งที่ถอดเบาะนั่งออกบางส่วน เพื่อใช้บรรทุกสิ่งของที่นำไปแจก และได้ทราบว่าเมื่อรถกระบะที่บรรทุกสิ่งของเต็มคันรถ เดินทางล่วงหน้าไปก่อนแล้วอีกคันหนึ่ง รวมทั้งสิ้น ๗ คัน (ไม่รวมน้องโต ที่ขับรถไปเอง)

ระยะทางจากกรุงเทพฯ ไปสังขละบุรี ๓๕๙ กิโลเมตร ใช้เวลาการเดินทางราว ๕ ชั่วโมง คณะของเราแวะรับประทานอาหารกลางวัน ที่ร้านอาหารในแพเหนือเขื่อนแม่กลอง อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

จากนั้นก็เดินทางต่อไปยังอำเภอสังขละบุรี โดยแวะเพียงปั้มน้ำมันระหว่างทาง ราว ๕ โมงเย็น คณะของเราเดินทางถึงพวนธ์ที่ รีสอร์ท ซึ่งอยู่ริมน้ำเกริงกระเวียเหนือเขื่อนเขาแหลม ที่มีบรรยากาศงดงามมาก ที่พักร้างด้วยไม้ ลดหล่นไปตามเชิงเขา ลาดลงสู่ลำน้ำเกริงกระเวีย ที่บัดนี้กลายเป็นทะเลสาบเหนือเขื่อนเขาแหลม ที่มีความงดงาม และมีเสน่ห์อย่างยิ่ง ดังท่านจะได้ชมภาพต่อไปนี้ นะครับ

เมื่อรถจอด ทุกท่านก็ช่วยกันขนของ คนละไม้คนละมือลงจากรถไปวางไว้ บริเวณที่รับประทานอาหารเช้า เป็นที่ที่ข้าพเจ้า รู้สึกประทับใจมาก ที่เห็นทิวทัศน์ได้กว้างไกล เห็นสายน้ำที่พลิ้วไหว ดูสดชื่น มีเรือ แพ เล่นล่องในลำน้ำไปมา น่ารื่นรมย์อย่างยิ่ง

เพราะผลของกุศลกรรมในอดีตโดย ทำให้ได้เห็นสิ่งสวยงามเช่นนี้ ในสถานที่เรียบง่าย งดงาม ตระการตาอย่างนี้ แม้ว่าผลของกุศลที่ได้รับจะดับไปๆ ในทุกๆ ขณะ และความสุขจากการได้เห็น ก็กำลังหมดไปๆ ในทุกๆ ขณะก็ตาม แต่ก็ให้ได้คิดพิจารณาด้วยเช่นกันว่า จากการเป็นผู้ที่เคยสะสมกุศลมาในอดีต จึงเป็นปัจจัยให้แม้ในปัจจุบัน ก็ยังเป็นผู้ที่มีปรกติเจริญกุศล เมื่อโอกาสของการเจริญกุศล ปรากฏอยู่เฉพาะ

หน้า บุคคลย่อมเห็นประโยชน์ที่จะน้อมไปในกุศลทุกประการ จึงเป็นผู้ที่รู้เหตุ และปัจจัย แม้ในขณะนี้เอง ที่การกระทำความดีต่างๆ คือ กุศลจิต กุศลเจตนา ที่เกิดขึ้น

กุศลกรรม คือความดีต่างๆ ที่เป็นไป และกำลังเป็นอยู่นี้เอง ที่เป็นเหตุให้บุคคลได้รับผล คือ กุศลวิบาก อันเป็นความสุขที่บุคคลปรารถนา จึงเป็นผู้ที่มั่นคงขึ้นในการกระทำ

ความดีทุกประการ อันจะเป็นบารมีที่ถึง
พร้อมแก่บุคคล ด้วยปัญญา คือ ความ
เข้าใจถูก เห็นถูกว่า แม้ความดีทั้งหลาย ก็
มิใช่เรา มิใช่ตัวตน มิใช่สัตว์ มิใช่บุคคล แต่
เป็น "ธรรม" เท่านั้น ที่เกิดขึ้น เป็นไป ตาม
เหตุและปัจจัย ไม่อยู่ในอำนาจบังคับ
บัญชาของใคร มิใช่ตัวตนของใคร เป็นไป
ตามการสะสม ตามการอบรมที่บุคคลได้
สะสมอบรมไว้ เมื่อมีเหตุ มีปัจจัย ธรรม
ทั้งหลายก็เกิดขึ้นกระทำกิจคือ หน้าที่ แล้ว
ดับไป แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย แต่สะสมไว้
ในจิตที่เกิดดับต่อไป กันไปนั่นเอง

“ความดีนั้น ดีเท่าไรก็ไม่พอ จนกว่าความดีเป็นธรรมะ มิใช่เรา อบรมเจริญ
ปัญญา จนกว่าสติปัญญา เกิดระลึกรู้ ลักษณะของนามธรรม และ รูปธรรม ขณะนั้น
ความดี เป็นความดี 'ไม่ใช่เรา'”

(คัดจาก ปันธรรม - ปัญญ์ธรรม ครั้งที่ ๗๕)

ความรู้ ความเข้าใจ ธรรมะที่ถูกต้อง ตรงตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง
ตรัสรู้เท่านั้น ที่จะเป็นที่พึ่งแท้จริงแก่บุคคล ความรู้ถูก ความเข้าใจถูก ในพระธรรม ใน
สิ่งที่มีจริงๆ ที่กำลังปรากฏในขณะนี้ จะเกิดมีได้ ก็ด้วยการ "ฟังพระธรรม" ที่ถูกต้อง
ตามที่ได้มีพระมหากรุณาทรงแสดงไว้

"...การศึกษาพระธรรมของพระผู้มีพระภาคฯ เป็นไปเพื่อการละ มิได้ศึกษา เพื่อต้องการได้ ในสิ่งหนึ่งสิ่งใดทั้งสิ้น การฟังพระธรรม ก็เพื่อเข้าใจสภาวะธรรมทั้งหลาย ที่มีอยู่ในทุกๆ ขณะนี้เอง ว่า ที่แท้ทุกสิ่งเป็นธรรม ไม่ใช่ตัวตน สัตว์ บุคคล เรา เขา เมื่อฟังแล้วก็อยากนี้กว่าเข้าใจแล้ว แต่ฟังอีกและฟังอีก บ่อยๆ เนื่องจากๆ ทุกครั้งที่มีโอกาส..."

(คัดจากกระดาน ธรรมทัศน์นะ)

การฟังพระธรรม และ เข้าใจในสิ่งที่
ได้ยินได้ฟัง บ่อยๆ เนืองๆ เมื่อเริ่มเข้าใจ
ความเข้าใจแม้เพียงน้อยนิดนั้นเอง จะเป็น
พืชเชื้อ ให้ได้มั่นคงขึ้นในการฟัง ความ
ศรัทธา ความเห็นประโยชน์ ในพระธรรมที่
ถูกต้อง ในหนทางนี้ จึงสำคัญยิ่งแก่บุคคล

หาไม่ ก็จักมีชีวิตที่เกิดมาด้วยผลของกุศลกรรมหนึ่ง แล้วก็เป็นเพียงผู้ที่ลุ่มหลง มัวเมา มี
ชีวิตที่ว่างเปล่าไปจนกว่าจะตาย หาสาระ แก่นสาร อันใดมิได้ นำเสียดายอย่างยิ่ง

บริษัทที่สามัคคีกัน เป็นอย่างไร ?

ในบริษัทใด ภิกษุทั้งหลาย พร้อมเพรียงกัน ชื่นบานต่อกัน ไม่วิวาทกัน
(กลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน) เป็นประหนึ่งว่า นมประสมกับน้ำ

มองดูกันและกันด้วยปิยจักขุ (คือ สายตาของคนที่รักใคร่กัน)

บริษัทนี้เรียกว่า บริษัทที่สามัคคีกัน

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ติกนิบาตเล่ม ๑ ภาค ๓ หน้าที ๔๘๒ ปริสาสูตร

ข้าพเจ้ากล่าวกับผู้ใกล้ชิดอยู่เสมอ ถึงความเข้าใจกัน ความเกื้อกูลส่งเสริมกัน และกัน การมีโอกาสดำเนินงานในชาติที่ได้พบกับคำสอนที่ถูกต้อง ทั้งได้มีการศึกษาธรรมะและเผยแพร่พระธรรมร่วมกัน ตลอดจนถึงการมีโอกาสดำเนินงานเจริญกุศลทุกประการ ชาตินั้นย่อมเป็นชาติ คือ การเกิดที่ประเสริฐที่สุด มีค่าที่สุด ไม่มีสิ่งใดยิ่งไปกว่า วันเวลาผ่านไปทุกๆ ขณะ ไม่มีใครรู้เลยว่า จะมีโอกาสทำความดีอีกนานเท่าใด และที่สำคัญ โอกาส คือ การฟัง การศึกษา

ธรรมะให้เข้าใจ จะสิ้นสุดลงไปเมื่อไหร่ จึงเป็นผู้ที่มีไมตรี คือ ความเป็นมิตรที่ดีต่อกัน เกื้อกูลส่งเสริมกันและกัน ไม่เป็นผู้ที่แบ่งแยกเรา แยกเขา ด้วยว่าเราเท่านั้น ความจริงแล้ว หามิได้ มีแต่ ชั่ว คือ อกุศลธรรม และ ดี คือ กุศลธรรม ที่เกิดขึ้น เป็นไปอยู่ทุกๆ ขณะ เมื่อได้ศึกษาธรรมแล้ว จึงเป็นผู้ที่โน้มไปในความดีทั้งหลาย และเป็นผู้ที่ละคลายจากความเห็นผิด เข้าใจผิด ในความเป็นตัวตน สัตว์บุคคล มั่นคงขึ้น ที่จะรู้ว่า ทุกสิ่งเป็นแต่ธรรม ไม่ใช่เรา

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ศึกษาธรรมที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง และนำมาถ่ายทอด ด้วยความซื่อตรงอย่างยิ่ง โดยท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ จึงเป็นผู้ที่มีความขึ้นบานต่อกัน ให้อภัยกัน และเป็นกำลังใจแก่กันและกัน ในการขัดเกลาความไม่รู้ คือ อวิชชา เป็นกำลังใจและเดินร่วมทางอันประเสริฐนี้ด้วยกัน ท่ามกลางความเมตตา ความปรารถนาดี ในกันและกัน มีความเข้าใจในความเป็นปุถุชน คือ ผู้หนาไปด้วยกิเลส เช่นเดียวกัน เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกันและกัน ทั้งเข้าใจในความสะสมที่บุคคลมีมาต่าง ๆ กันแต่มีจุดประสงค์เดียวกัน คือศึกษาและเข้าใจพระธรรม เพื่อขัดเกลากิเลสเหมือนกัน ศิษย์ของพระตถาคต และท่านอาจารย์ จึงเป็นผู้ที่อาจหาญ ว่าเรื่องในธรรมมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันเจริญกุศล คือความดีทุกประการ ที่จะกราบแก้ตอบแทนผู้มีพระคุณอันอนันตนาที่ลุดมิได้ คือ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้ที่ให้ความเมตตาอบรมศิษย์โดยไม่หวังผลตอบแทนมาร่วม ๖๐ ปี ทั้งยังเป็นผู้นำทุกท่านเจริญกุศลทุกประการ โดยสม่ำเสมออีกด้วย

อันดับต่อไป ข้าพเจ้าขออนุญาตนำบทความเกี่ยวกับ "ความเป็นมาของศูนย์เด็กเล็กวัดชองกาเรีย" ต.หนองลู อ.สังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ที่คุณสุภชัย พลทิพย์ ซึ่งเป็นคุณครูผู้เสียสละ ทำงานการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาส ได้เขียนบันทึกนี้ไว้ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่บ้านสังขละบุรี มาลงเป็นประวัติของการเจริญกุศล

ของท่านผู้มีอุปการะต่อพระศาสนาอย่างยิ่งท่านหนึ่ง ท่านเป็นตัวอย่างอันดียิ่งของผู้ศึกษาพระธรรม และเป็นผู้ที่เจริญกุศลทุกประการ คือ ท่านอาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม พร้อมๆ ไปกับภาพถ่ายของการเดินทางไปเจริญกุศลในครั้งนี้ด้วย ดังนี้ครับ

ช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ ปี ๒๕๔๗ ขณะที่ผู้เขียน สอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนบ้านเด็กป่า ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้เขียนร่วมกับเพื่อนชาวอังกฤษริเริ่มขึ้นมา เพื่อจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กด้อยโอกาส เนื่องจากขณะนั้นการจัดการศึกษาของรัฐฯ ยังไม่ได้ครอบคลุมถึง ทำให้เด็กเหล่านี้ ซึ่งมีจำนวนมากในประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามแนวตะเข็บชายแดน และในเมืองอุตสาหกรรม ที่มีแรงงานต่างด้าวอาศัยอยู่ ตกอยู่ในสถานะที่ไม่ได้รับการศึกษา

เข้าวันหนึ่ง ขณะที่ผู้เขียนกำลังจะพาเด็กนักเรียนไปเรียนการทำบ้านดินกับอาสาสมัครชาวไทยและต่างชาติ ที่บ้านเวียคเคดี ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองสังขละบุรี ประมาณ ๒๐ กิโลเมตร ขณะที่กำลังรอรถสองแถวที่นัดหมายไว้มารับ คุณสุพจน์ (คุณพจน์ เจ้าของพนธ์ทรีรีสอร์ท) ซึ่งเป็นเพื่อน โทรศัพท์มาหาบอกว่ามีลูกค้ำกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเดินทางมาจากกรุงเทพฯ มีความประสงค์อยากไปเยี่ยมโรงเรียนที่ผมทำ ซึ่งคุณพจน์ก็

ไม่ทราบว่ายู่ที่ไหน ผมบอกกับคุณพจน์ว่า
ผมไม่สะดวกในตอนนี้อาจจะกำลังจะขึ้น
รถ พาเด็กไปเรียนการทำบ้านดิน แต่คุณพจน์
ก็ยังพยายามพูดจาให้เหตุผลต่างๆ นานา ให้
ผมแวะไปพบกับลูกค้ำกลุ่มนี้ที่พนธ์ที่รีสอร์ท
ให้ได้ จนสุดท้ายผมรับปากว่าจะแวะเข้าไป
พบ แล้วจะให้พี่วี (วีราวรรณ พลทิพย์) พี่สาว
ซึ่งในขณะนั้นทำหน้าที่ดูแลเด็กที่ไม่สบาย ทั้ง
ในโรงเรียนและตามหมู่บ้านต่างๆ เป็นคนพา
ลูกค้ำคุณสุพจน์มาเยี่ยมเด็กๆ ที่โรงเรียน
พอรถมา ผมจึงได้เดินทางไปพนธ์ที่รีสอร์ท
พร้อมทั้งเด็กๆ ที่จะไปเรียนทำบ้านดิน เมื่อ
เดินทางมาถึงคุณพจน์จึงได้พามาแนะนำกับ
คณะของลูกค้ำที่บริเวณร้านอาหาร ของ
รีสอร์ท จำได้ว่า มีอยู่ประมาณ ๖ - ๗ ท่าน
ซึ่งในกลุ่มท่านเหล่านั้น มีคุณดวงเดือน และ
ท่านอาจารย์สุจินต์ รวมอยู่ด้วย เมื่อพบกันจึง
ได้แนะนำตัวแล้วเรียนกับคณะว่า ผมเองไม่

สะดวกที่จะพาไปโรงเรียน แต่จะให้พี่สาวเป็นคนพาไป ซึ่งได้โทรศัพท์นัดพี่สาวไว้
แล้ว หากผู้เขียนจำไม่ผิด น่าจะเป็นคุณดวงเดือนที่ผมแนะนำตัว เมื่อพี่สาวมาถึง จึงได้
ลาคณะของคุณดวงเดือน เดินทางไปยังบ้านเวียคะดี เพื่อพาเด็กไปเรียนทำบ้านดิน
ตามแผน ตอนเย็น หลังจากกลับจากโรงเรียน จึงได้พบกับพี่วี พี่วีจึงได้ให้เบอร์โทรศัพท์ของ
คุณดวงเดือน พร้อมกับบอกว่า คุณดวงเดือนฝากบอกมาว่า หากต้องการความ
ช่วยเหลือเรื่องใด ให้โทรฯ ไปที่เบอร์นี้ ผมเก็บเบอร์โทรฯ ไว้ในกระเป๋าเสื้อตัว พร้อมกับ
ได้จดบันทึกไว้ในสมุดบันทึกส่วนตัว

หลังจากนั้น ๒ - ๓ วัน จึงเดินทางไปหาคุณพจน์ที่รีสอร์ท คุณพจน์ถามถึงเรื่อง
ที่คณะคุณดวงเดือนไปเยี่ยมที่โรงเรียน จึงเล่าให้พจน์ฟัง พร้อมกันนั้น ผมได้ทราบจาก

พจนีว่า ความตั้งใจเดิมที่ของคณะคุณดวงเดือน ประสงค์จะไปเยี่ยมเด็กที่บ้านอุ้นรักของดีดี ซึ่งเป็นหญิงชาวอิตาลี ที่เข้ามาทำบ้านให้เด็กกำพร้า และโรงเรียนให้เด็กในมูลนิธิ ที่ตั้งขึ้นมา

บังเอิญคุณพจนได้มีโอกาสคุยกับคุณ
ดวงเดือน เล่าเรื่องของผมให้ฟัง ซึ่งใน
ขณะนั้น ผมได้ทำโรงเรียน น่าจะใช้คำว่า
"ห้องเรียน" ดูจะเหมาะกว่า เพราะมันถูกสร้าง
ขึ้นมาง่ายๆ จากวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น เช่น
ไม้ไผ่ หญ้าแฝก เป็นต้น ไม่มีหน้าต่าง ไม่มี
ประตู ไม่มีแม่ห้องน้ำ โดยการร่วมแรงของผู้
ปกครองเด็กที่อยากให้ลูกได้เรียนภาษาไทย
บางวันตกบ่าๆ ก็นั่งเรียนตามไต้ต้นไม้ ลม
พัดมาเอื่อยๆ กำลังดี บางวัน ก็ย้ายไปวาดรูป
ตามริมน้ำ ร้อนก็เล่นน้ำคลายร้อน เรียนใน
ห้องที่เป็นป่าใหญ่ มีต้นไม้และพืชผัก เป็นสื่อ
การเรียนการสอน ตกเย็นกลับบ้าน ยังมีผักที่
เรียนในวันนั้น ให้แม่ต้มจิ้มน้ำพริก หรือไม่ก็
ผัดกินกันอร่อยไปทั้งบ้าน ได้ความรู้ทั้งผู้เรียน
และผู้สอน บางครั้งผมก็เรียนรู้จากเด็ก
บางครั้งเราก็เรียนรู้จากคุณตาคุณยายที่มา
ช่วยสอน โรงเรียนของเรา ไม่มีเครื่องแบบ
เพราะเสื้อผ้าที่ดีไม่ได้ช่วยให้เราเป็นคนดี หรือ
คนเก่งได้เลย แต่กลับเป็นอุปสรรคให้เด็ก
หลายร้อยหลายหมื่นคนไม่สามารถเดินเข้าสู่
โรงเรียนได้ เพียงเพราะพ่อแม่ไม่สามารถหา

เงินซื้อชุดนักเรียนให้ได้

โรงเรียนของเราไม่มีเวลาปิดเทอม เด็กอยากเรียน หรือพร้อมวันไหน ก็เดินเข้า
มาเรียนได้ตลอด อาทิตย์หนึ่งจะมาเรียน ๔ วัน ช่วยพ่อแม่เผ่าถ่านขาย ๒ วัน ไม่มีใคร
ดู เพราะเรารู้ว่า บางครั้งเรื่องปากท้องของเด็กๆ และครอบครัว สำคัญกว่าเรื่องใด ต้อง
ไม่อึด จะเอาสมาธิที่ไหนมาเรียน

อีกหน้าที่หนึ่งของผม คือตามเด็กเหล่านี้ไปที่บ้าน แล้วคุยกับผู้ปกครอง ดูสภาพครอบครัว เรื่องข้าว เรื่องงาน สิ่งใดพอช่วยแบ่งเบาได้ ต้องรีบทำ สิ่งไหนเกินกำลัง ก็ปรึกษาเพื่อนที่พอช่วยได้ ก็ช่วยกันไป ตอนนั้น ผมทำห้องเรียนเช่นนี้ ที่หมู่บ้านโจดีเพื่อที่ยิงไกลๆ เตอปอง ไร่อ้อย และที่วัดเตาถ่าน

จนมาปลายปี ๒๕๔๗ จึงได้เริ่มเข้าไปที่วัดของกาเรียว หลังจากที่มีชาวบ้านที่รู้ว่า ผมทำโรงเรียนให้เด็กๆ แล้วเห็นว่า ผมทำจริงๆ จึงมาพบ แล้วเล่าให้ฟังว่า ที่หมู่บ้านของกาเรียว ยังมีเด็กอีกจำนวนมาก ไม่ได้เรียนหนังสือ เนื่องจากพ่อแม่ไม่ใช่คนไทย จึงไม่มีบัตร ลูกจึงเข้าเรียนไม่ได้ ผมจึงรับปากจะเข้าไปดู

หลังจากนั้น เมื่อผ่านไปสอนหนังสือที่วัดเตาถ่านจึงได้ไปพบพระและชาวบ้าน ที่วัดของกาเรียว ท่านเจ้าอาวาสยังพูดกับผมว่า จะเอาจริงหรือโยมชัย ก.ศ.น. (ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนสังขละบุรี) เคยมาสอน สุดท้ายมาสอนไม่นานแล้วก็ทิ้งเด็กๆ ไป ผมรับปากท่านว่า ผมจะทำและถ้าหากทำแล้ว ผมจะไม่ทิ้งเด็กๆ

หลังจากนั้น ผมยังเดินทางเข้าออกหลายรอบ เพื่อสำรวจข้อมูลของเด็ก หา
สถานที่ คุยกับหลวงพ่อและชาวบ้าน คิดหาแหล่งเงิน ที่จะมาต่อเติมอาคารที่มีอยู่ ซึ่ง
หลวงพ่ออนุญาตให้ใช้ แต่ท่านเองก็ไม่มีกำลังที่จะทำ

สุดท้าย มานึกถึงเบอร์โทรฯ คุณดวงเดือนที่ให้ผมไว้ ผมเชื่อว่าหลายคนคิดเหมือนกันว่า หากเป็นไปได้เราอยากเป็นผู้ให้มากกว่าเป็นผู้ขอ หรือเป็นผู้รับด้วยการเริ่มต้นของการขอ ต้องมีเหตุผลที่ดี เขาจะอดอดใจไหม? เขาจะเดือดร้อนเกินไปไหม? ควรเริ่มต้นพูดอย่างไร? ยิ่งไม่คุ้นเคย เห็นหน้าก็แวบเดียว ยิ่งลำบากใจ แต่สุดท้าย ก็ต้องลอง สำเร็จหรือไม่ ค่อยว่ากัน

ในที่สุด จึงได้โทรฯ ขอความช่วยเหลือจากคุณดวงเดือน ผมยังจำได้หลังจากเรียนให้คุณดวงเดือนทราบแล้ว คุณดวงเดือนให้ผมไปคิดค่าใช้จ่ายมา เมื่อได้แล้ว ให้

โทรฯ มาแจ้ง แล้วท่านจะช่วย เข้าวันรุ่งขึ้น หลังจากเสร็จจากการสอน ที่วัดเตาถ่าน ผมจึงแวะหาหลวงพ่ที่วัดช่องกาเรียว ปรกวนให้ท่านช่วยคิดค่าวัสดุก่อสร้าง ค่าแรงงาน ในการก่อสร้าง เพราะตอนนั้น โรงเรียนมีแต่หลังคาและพื้น จึงต้องทำฝา ใส่น้ำต่าง ประตุ ทำพื้นใหม่ รวมเบ็ดเสร็จ ต้องใช้เงินทั้งหมด ๗๐,๐๐๐ บาท จึงกลับมาเรียนคุณ ดวงเดือน ท่านก็เมตตาโอนเงินให้

ผมนำเงินไปให้หลวงพ่ซื้อวัสดุ ก่อสร้างหาช่างมาทำ ไปติดต่อนำเข้าหน้าต่าง ประตูพร้อมวงกบจากพม่า โดยขอความ อนุเคราะห์เจ้าหน้าที่ทหาร เบื้องต้น เจ้าหน้าที่ กลัวผมนำวัดมาแอบอ้าง ก็ต้องพามาดู สถานที่ก่อสร้างที่วัด ใช้เวลาหลังจากสอน นักเรียนที่วัดเตาถ่าน ตอนช่วงกลับ แวะมาดู งาน คุยกับหลวงพ่

จนในที่สุด โรงเรียนจึง เสร็จ และ เปิดสอนในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยมีครู เสาร์วันดี ทะเกิงกุล (ครูลิโหล) เป็นครูสอน มีเด็กนักเรียน ๖๔

คน ส่วนใหญ่เป็นเด็กกะเหรี่ยง ที่เหลือเป็นพม่าและมอญ ที่ผู้ปกครองไม่มีเอกสาร ใดๆ บนพื้นฐานและหลักการเดิม คือ ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ไม่มีวันปิดรับสมัครเข้า เรียน เด็กอยากเรียนวันไหน มาบอกครูได้ ไม่มีเครื่องแบบนักเรียน มีอาหารกลางวันให้

ทานฟรี โดยเด็กนำข้าวมา หากไม่มีก็เอาที่วัด ซึ่งหลวงพ่อก็ท่านจะเมตตาให้สามเณรเก็บไว้ให้

เพราะฉะนั้น ช่วงปีแรกผมไปเยี่ยม จึงพบเด็กบางคนมาโรงเรียนมีแต่เสื้อมา ไม่สวมกางเกง บางคนมีกางเกง แต่ไม่มีเสื้อ ผมจะแวะเข้าเยี่ยมอาทิตย์ละครั้ง ครูลิโหลจะเรียกผมว่าพี่ชาย ส่วนเด็กๆ จะเรียกผม ว่าครูพี่ชาย พี่งูก็น่ารักดี

ศูนย์เด็กเล็กวัดชองกาเรียได้รับเงิน
ช่วยค่าอาหารกลางวัน และเงินค่าตอบแทน
ครูพี่เลี้ยงจากคุณดวงเดือน นับแต่วันก่อตั้ง
จนถึงปัจจุบัน (ปีการศึกษา ๒๕๕๕) นับเป็น
เวลา ๘ ปีแล้ว มีเด็กมากกว่า ๔๐๐ ชีวิต
ที่เริ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานจากที่นี่

นอกจากนี้ ทางคุณดวงเดือนยังได้ให้ความช่วยเหลือ มอบโอกาสทางการศึกษา
ให้แก่เด็กที่จบจากศูนย์เด็กเล็กวัดชองกาเรีย โดยการส่งเสียให้เรียนต่อในระดับ
ประถมศึกษา โดยดูแลค่าใช้จ่ายในการศึกษาทุกๆ ด้าน พร้อมทั้งยังมอบค่าขนมในการ
ไปโรงเรียนทุกเดือน โดยคัดเลือกเด็กมาจากครอบครัวที่ยากจน แต่มีความประพฤติที่

ดี ซึ่งในปัจจุบันมีทั้งหมด ๖ คน เป็นเด็กชาย ๓ คน และ เด็กหญิง ๓ คน นับเป็นความ
โชคดี ที่เด็กๆ เหล่านี้ ได้พบคุณดวงเดือน ทำให้เริ่มมองเห็นอนาคต

นอกจากนี้ ในช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์ของทุกๆ ปี คุณดวงเดือนและคณะ
โดยการนำของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ยังได้ให้ความเมตตา เดินทางไกล
จากกรุงเทพฯ เพื่อมาเยี่ยมเด็กๆ และครอบครัว รวมทั้งชาวบ้านและเจ้าหน้าที่ป่าไม้ของ
เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร ที่ปฏิบัติหน้าที่ปกป้องผืนป่าตะวันตกซึ่งเป็นผืน

ป่าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของประเทศเราในขณะนี้ ชาวบ้านและเด็กๆ บางคน ต้องเดินทางออกจากป่าลงหน้า โดยการเดินทางออกมา ต้องใช้เวลาเดินป่ามาหลายชั่วโมง

นอกจากมาเยี่ยมไถ่ถามสารทุกข์ ยังนำอุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์กีฬา ยารักษาโรค จากคุณหมอแสนใจดี (คุณหมอพัชรินทร์) เกลือ กะปิ น้ำตาล เสื้อผ้า สบู่ แปรงสีฟัน ยาสิฟัน รวมทั้งของใช้สำหรับเจ้าหน้าที่ เช่น เครื่องสูบน้ำ เครื่องตัดหญ้า กล้องดิจิตอลถ่ายรูป เป็นต้น

คุณดวงเดือน ยังเมตตาให้จัดอาหารกลางวันให้ผู้เดินทางมาได้ทาน ซึ่งรายการอาหารจะประกอบด้วย ก๋วยเตี๋ยวรสเด็ด สูตรของหนู (ภรรยาผมเอง)

ไอศกรีมกะทิแสนอร่อย ที่สอดไส้มาในขนมปังแสนนุ่ม

น้ำกระเจียบเย็นชุ่มคอ ดับกระหาย นอกจากนี้ยังมีขนมและผลไม้ ที่ทางคณะเตรียมมา ซึ่งในทุกๆ ปี คุณดวงเดือนมักจะย้ำกับผมเสมอว่า ให้ทุกๆ คนทานให้อิ่ม อย่าให้ขาด เหลือไม่เป็นไร ถือเป็นความห่วงใยที่ปลูกให้ผมต้องทำความดีให้มากยิ่งขึ้น

ก่อนเดินทางกลับ เด็กๆ จะจัดการแสดงและร้องเพลง เป็นการตอบแทนให้ทางคณะที่มาเยี่ยม ซึ่งนับเป็นช่วงเวลา que ทุกคนมีความสุข ก่อนลาจากกัน แล้วรอที่จะได้กลับมาพบกัน ณ สถานที่เดิม นับเป็นความเมตตา เป็นบุญที่ยิ่งใหญ่ ที่ทำให้หลายชีวิตของเด็กมีโอกาส และอนาคตที่ดีขึ้น

จากที่เคยตื่นขึ้นมาแล้วไม่รู้ว่า ชีวิตจะดำเนินไปอย่างไร? วันนี้ พอตื่นมากลักรู้ว่า จะขับเคลื่อนชีวิตไปอย่างไร มีกำลังใจที่ส่งผ่านความรัก ความห่วงใย ไม่กลัวที่จะล้ม เพราะรู้ว่ามีคนๆ หนึ่ง ที่จะคอยปลอบและยื่นมือมาอุดหนุนให้ลุกขึ้นสู้

เด็กๆ หลายคน เคยโดดเดี่ยว แต่วันนี้ เขาเหล่านั้นรู้ว่า เขาไม่เดียวดาย
ทั้งหมดนี้ คือคุณประโยชน์ของศูนย์เด็กเล็กวัดชองกาเรีย ที่เริ่มจากคุณดวงเดือน ที่
หยิบยื่นโอกาสแก่อีกหลายร้อย หลายพัน จะมีอนาคตที่ดีขึ้น

สำหรับผม ผมพูดกับตนเองและครอบครัวเสมอว่า "การได้พบคุณดวงเดือน
บารมีธรรม นับเป็นมงคลของชีวิต" และให้ปณิธานกับตนเองว่า ตราบใดที่ยังมีลม
หายใจ จะทำความดี โดยการช่วยเหลือผู้อื่นเช่นนี้ จนกว่านาฬิกาของชีวิตจะดับลง
.....

ศุภชัย พลทิพย์

เขียนที่บ้านสังขละบุรี วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕

อานิสงส์แห่งการให้ทาน ๕ ประการ

ผู้ให้ทานย่อมเป็นที่รักที่ชอบใจของชนหมู่มาก ๑

สัพบุรุษผู้สงบบ่ยมคบหาผู้ให้ทาน ๑

กิตติศัพท์อันงามของผู้ให้ทานย่อมขจรทั่วไป ๑

ผู้ให้ทานย่อมไม่ห่างเหินจากกรรมของคฤหัสถ์ ๑

ผู้ให้ทานเมื่อตายไปแล้วย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ๑

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์แห่งการให้ทาน ๕ ประการนี้แล

พระสูตรตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ปัญจก-จกกนิบาต เล่ม ๓ หน้าที่ ๘๒ ทานานิสังสสูตร

หลังจากเสร็จภารกิจแล้ว ท่านอาจารย์ดวงเดือน บาร์มีธรรม ได้พาชาวคณะไปรับประทานอาหารกลางวัน ณ ร้านอาหารริมลำน้ำของกาเรียว ที่มีน้ำใสไหลเย็นท่ามกลางบรรยากาศของขุนเขาที่สดชื่นรื่นรมย์ให้ความรู้สึกประทับใจว่า เมืองไทยน่าอยู่ เช่นเมืองสังขละบุรีนี้ ไม่ไปไม่รู้จริงๆ ครับ

ในตอนค่ำ ท่านอาจารย์ดวงเดือนได้เชิญครอบครัวของเด็กๆ ที่อยู่ในอุปการะของท่านทั้งหมด มาร่วมรับประทานอาหารที่พณธน์ที่รีสอร์ท ซึ่งท่านได้สั่งให้ทางรีสอร์ท จัดเตรียมหมุกะทะและสุกี้ไว้เป็นการพิเศษเพิ่มเติมเพื่อการนี้โดยเฉพาะ นอกเหนือไปจากอาหารเย็นแสนอร่อย ที่ทางรีสอร์ทจัดไว้หลายชนิด มากมายทุกมื้อ ไม่มีขาดตกบกพร่องเลยครับ หลังรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว ท่านอาจารย์ดวงเดือนได้มอบของที่ระลึกและทุนการศึกษาแก่ทุกครอบครัวที่อยู่ในความอุปการะของท่าน

จากนั้น ท่านได้มีเมตตาเชิญทุกๆ ครอบครัว ถ่ายรูปกับท่านเป็นที่ระลึก เป็นภาพแห่งความปลื้มปิติที่ได้เห็นครับ

ต่อจากนั้น เด็กๆ ก็เตรียมการแสดง มาแสดงให้คุณยายดวงเดือนและคณะ ได้ชม เด็กๆ น่ารักมากครับ ทั้งๆ ที่เขิน แต่ก็พยายามตั้งใจแสดงอย่างดี เด็กน้อยบางคนเต้นเก่ง ทุกคนมีใบหน้าใสซื่อ น่าเอ็นดู เป็นที่เมตตาของคุณยาย

ต่อจากนั้น ป้าเจ๊ว (พีจิราภรณ์) คุณแฉั่ว (นภา) คุณสมบุญรัตน์ ก็ได้ชวนเด็กๆ เล่นเกมสนุกๆ นิดหน่อย เรียกเสียงหัวเราะจากคุณลุง คุณป้า คุณยาย ได้อย่างดีเลยทีเดียวครับ ในตอนท้ายคุณลุง คุณป้า คุณยาย ได้กรุณาแสดงเพลงช้อย โดยพี่น้อง (พลตรีหญิงนันทา เกษหอม) ได้แสดงความสามารถพิเศษ แต่งและร้องให้ได้ฟังกันสดๆ ก่อนจากกันในวันนี้นั้น

และจบรายการในค่ำคืนนี้ ด้วยภาพที่แสนประทับใจจากเด็กๆ ที่แสดงความรู้สึกที่มีต่อคุณยายดวงเดือน บารมีธรรม เป็นภาพที่น่ารัก น่าปลื้มใจมากครับ

“สังคมคงจะสงบร่มเย็นขึ้น ถ้าทุกคนรู้จักคำว่า “พอ” แต่มนุษย์ปุถุชน ใครเลยจะละกิเลสได้ เพราะคำว่า ปุถุชน แปลว่า ผู้หนาแน่นด้วยกิเลส ในเมื่อยังละกิเลสไม่ได้ เราควรที่จะศึกษาพระธรรม เพื่อรู้จักลักษณะของกิเลสต่างๆ จะได้หมั่นคอยสำรวจจิตตนเอง เมื่อกิเลสเกิดขึ้น จะทำให้รู้จักตนเองตามที่เป็นจริง ว่ามีกิเลสมากแค่ไหน เมื่อใดมีปัญหามากขึ้น เห็นโทษภัยของกิเลสอย่างแท้จริง ปัญญานั้นเองจะทำหน้าที่ ละกิเลส การรู้จักกิเลสของตนเอง มีประโยชน์กว่าคอยจ้องจับผิดกิเลสของผู้อื่น เพราะจะเป็นเหตุให้สำรวจกาย วาจา ใจ ของตนให้เรียบร้อยดีงาม มีความประพฤติ หรือแสดงออกที่ดี เป็นกุศลกรรมต่อไป”

(คัดจาก ปันธรรม - ปัญญ์ธรรม ครั้งที่ ๗๕)

ในตอนเช้าตรู่ ก่อนเดินทางกลับ หลายท่านได้ชักชวนกันเดินออกกำลังกาย ไปยังสะพานไม้ (สะพานมอญ) ที่สร้างจากศรัทธาของประชาชน ที่อยู่อาศัยในบริเวณนี้ เป็นที่เฝ้าระวังสำคัญของที่นี่ และเป็นที่ทำให้สิ่งขละบุรีมีเสน่ห์อย่างที่ไม่มียี่ใดเทียบได้ มีความสวยงามท่ามกลางบรรยากาศและทิวทัศน์ที่จะปรากฏภาพความงดงาม ต่างๆ กันไปในแต่ละช่วงเวลา และแต่ละวันด้วย

ก่อนกลับ ท่านอาจารย์ดวงเดือน ได้กรุณาถามข้าพเจ้าว่า เป็นอย่างไรบ้างคะ? คุณวันชัย ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านว่า ดีมากๆ ครับ ท่านถามว่า ปีหน้าจะมาอีกไหม? เชิญทุกท่านดูภาพทั้งหมดที่ผ่านมา และต่อๆ ไป แทนคำตอบนะคะ

ขออนุโมทนาคุณยุพิน สหายธรรมชาวกาญจนบุรี ผู้มีศรัทธาเดินทางมาเองจาก กรุงเทพฯ เพื่อมาต้อนรับ และร่วมเจริญกุศล พร้อมทั้งฟังพระธรรมจากท่านอาจารย์

ท่านผู้ให้ก่อน
เดินทางกลับท่าน
ก็ยังให้แม่ครัว
แม่บ้าน เด็กๆ ทุก
คนในรีสอร์ท ฯลฯ
ล้วนได้รับความ
เมตตาจากท่าน
ทั้งสิ้น

“จุดประสงค์ของการเจริญกุศลในพระพุทธศาสนานั้น เพื่อขัดเกลากิเลส เพราะ
มีกิเลสมาก จึงทำทุจริต ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ เบียดเบียนกัน ทุกคนคงไม่ยกเป็นอย่าง
นั้น คงไม่ยกให้กิเลสของตนเอง แกร่งถึงขั้นกระทำความผิดเช่นนั้นลงไป ถ้าไม่เจริญกุศล
กิเลสก็มีแต่จะหนาขึ้นทุกวัน เห็นสิ่งที่สวยก็ชอบ ได้ยินเสียงที่ดีก็พอใจ เท่าไหร่ก็ไม่พอ มี
แต่ความปรารถนา มีแต่ความต้องการ เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่เจริญกุศล ก็จะมีแต่เพิ่ม
กิเลส และสะสมอกุศลมากขึ้น ในวันหนึ่งๆ ลองพิจารณาดูว่าอกุศลมาก หรือ กุศลมาก
ฉะนั้น เมื่อมีโอกาสที่จะเจริญกุศลทางใด ก็ไม่ควรให้โอกาสนั้นผ่านไป เพราะ เมื่อกุศล
ไม่เกิด อกุศลก็เกิด ฉะนั้น ผู้ที่เห็นภัยของอกุศล จึงเจริญกุศล เพื่อละอกุศล ให้เบาบาง
ลง จะด้วยการเจริญกุศลทางหนึ่งทางใดก็ตาม”

(ปันธรรม - ปัญญธรรม ครั้งที่ ๗๕)

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
กราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการ ของท่านอาจารย์ดวงเดือน บารมีธรรม
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

